

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἀνεγάρησε δρομαῖα.

Ἄπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρετήρησα παράδοξόν τινα ἄλλοισιν εἰς τὴν διαγώγην τῆς Μαριάννης. "Οσῳ προκλητικῇ καὶ ἔρωτότροπος ἦτο πρὶν πρὸς πάντας, τόσῳ ψυχρᾷ καὶ συνεσταλμένῃ κατέστη. Καθ' ὅσον ἀφορᾶ τὸν λοχαγὸν, ὃσῳ πρὶν ἐφαίνετο τυφλώττων καὶ ἐνθύρρυνων τὰς ἔρωτότροπίας τῆς συζύγου του, τόσῳ κατέστη κατηφής ὅργιλος καὶ σχεδὸν βάρβαρος πρὸς αὐτήν.

"Ἐκεῖνοι οἵτινες ἡγύνονται τὰ μεταξὺ ἔμου καὶ τῆς Μαριάννης διεκτρέχοντα ἔρροντος ὅτι ὁ Μασσαλιώτης ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους τὰς ἔρωτότροπίας τῆς συζύγου του" ἀλλ ἐγὼ ἔγίνωσκον θετικῶς ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν βαρβαρότης του προήρχετο ἐξ ὅλως διαφόρων αἰτιῶν.

"Οποῖον λοιπὸν μυστήριον ἐνέκλειε τὸ τρομερὸν δάσος, ἐνθαύτην ὁ ὑπερμεγέθης ἐκείνος βράχος ὃν ἀπεκάλουν

Φαιδρὸς Βράχος;

"Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τὸ γνωρίσω μὲ κατεβίβωσκε καὶ πολλάκις συνέλαβον τὴν ἴδεαν νὰ πορευθῶ εἰς τὸ μυστηριῶδες μέρος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν εὐτολμωτέρων ὑπηρετῶν μου" ἀλλὰ πάλιν ἐσυλλογῆσμην ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μυστηρίου ἐκείνου ἤδην κατέστη νὰ γίνη πρόξενος τῆς ἀπωλείας τῆς Μαριάννης, καὶ δὲν ἐπεθύμουν ποσῶς νὰ ἐπισύρω τοιούτου δυστύχημα ἐπὶ γυναικός ἥτις μ' ἔσωτεν ἀπὸ τὴν ἴδιαν μου ἀπεριτακεψίαν.

Οἱ νέοι ἔχουσι παράδοξον μανίαν νὰ κρίνωσι τὸ παρελθόν τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἐνεστῶτος αὐτῶν. "Οτε, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκονται ἐνώπιον ἀνδρὸς πεντηκοντάτοις, δυσκόλως παραδέχονται ὅτι ὁ ἕπον γαλήνιος, σοβαρὸς καὶ ἔμμρων οὗτος ἀνθρωπός, ἔστι ποτὲ τὰ ζωτά, τὰ βίαια, τὰ ἵπποτικά ἐκεῖνα πάθη τῆς νεότητος. "Οθεν ὁ Κλεμαντῶ μετὰ πλείστης ὅσης ἐκπλήξεως ἡκροάσθη τῆς διηγήσεως ταύτης τοῦ Κ. Σαμψών καὶ τῆς πρὸς τὴν Μαριάννην ἀδροφροσύνης του ἐκείνης. Ο Βελμότ τούναντίον ἐφαίνετο ἀκροαζόμενος μετ' ἐνδιαφέροντος, αἱ δὲ συνωφρυμέναι ὄφεις του καὶ τὰ συνεσταλμένα γεῖλη του ἀδείκνυον τῷ Κλεμαντῷ ὅτι ἡ διήγησις αὕτη εἶχεν ὅλως διάφορον ἔννοιαν διὰ τὸν Ἀγγλον.

"Ο Κ. Σαμψών, ὁποία καὶ ἀν ἥτον ἡ πρόθετις τῆς διηγήσεώς τοι, δὲν ἐφαίνετο προσέχων περισσότερον πρὸς τὸν ἔνα νέον ἡ πόλες τὸν ἄλλον καὶ ἐξηκολούθει γωρὶς νὰ φάνηται ὅτι παρετήρει μὲ δοποῖον τρόπον τὸν ἕκουνον.

— Οἱ ἐπὶ τοῦ μυστηρίου ἐκείνου συμπερχομοί μου ἐψύχρανται ἀρκετά τὴν πρὸς τὴν Μαριάννην λαχτρείχν μου καὶ τὴν ἀπέρευγον ὃσῳ τὸ δυνατόν.

"Ἄλλ' αἱ πρὸς αὐτὴν πρώται περιποιήσεις μου ἦσαν πασίγνωστοι" ὥστε πάντες παρετήρησαν ὅτι ἡ πρὸς τὴν Μαριάννην συμπεριφορά μου εἶχεν ἀλλοιωθῆ, γωρὶς δὲ νὰ μοι τὸ λέγουν κατὰ πρόσωπον, ἵνα μὴ δυταρεστηθῶ, μοι ἔδι-

δον ὅμως νὰ ἐννοήσω ὅτι πάντες ἦσαν τῆς ἴδεας ὅτι τὸ πρῶτον αἴτιον τῆς πρὸς τὴν γυναικεῖα ἐκείνην ψυχρότητός μου ἦτον ὁ φόρος ὃν μοι ἐιέπνεεν ὁ Μασσαλιώτης λοχαγός.

"Πγάπων τὴν Μαριάννην διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου τῆς διεκοπταστοῦς ἡλικίας ὅστις εὑρίσκει εἰς ὅλα προφάσεις, ὃσῳ δὲ ἐβλεπον αὐτὴν ὑποφέρουσαν τόσῳ σφοδρότερον καθίστατο τὸ πάθος μου" πλὴν ἐξ ἄλλου ἐφοδούμενη μὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἥτον ἀναξία τοῦ ἔρωτός μου καὶ τοῦ κόπου τοῦ νὰ ἐπιβάλλω σιωπὴν εἰς τὰς προτβλητικὰς ἐκείνις σπερμολογίας δις ἐπεστρέψειν κατ' ἐμοῦ. Ἰδοὺ οὖν τὶ ἀπεφάσισα νὰ πράξω ὅπως ἐξέλθω τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

"Ἐν ἐσπέρας καθ' ὁ πάντες ἦσκαν συνηγμένοι εἰς ἐπερινήν συνεναστροφὴν, καὶ ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν ἔθελον ἀπαντήσεις κανένας καθ' ὅδον, ἐγκατέλειψα τὸν Καπεστέρον καὶ ὠδευσα πρὸς τὰ δάση ἀτινα περιλαμβάνουσι τὸ ὅρος μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτοῦ.

"Ἐφθασα μέχρι τοῦ Φαιδροῦ Βράχου, δίχως τίποτε νὰ μὲ φοβίσῃ· πέριξ μου ἦν ἔρημία παντελής καὶ σιγὴ πένθιμος. Ἡμεῖν ὡπλισμένος, ἀφοῦ δὲ παρέμεινα ἀρκετὴν ὥραν καὶ περιέτρεξα καὶ ἤρευνησα τὸ δάσος καθ' ὅσον ἤδυντο ἀνθρωπὸς μόνος ἐν μέσῳ τῶν πυκνοφύλλων ἐκείνων λογχῶν, ἡτοιμαζόμην νὰ ἐπανακάμψω εἰς τὰ ἵδια, ὅτε μοι ἐφένη ὅτι ἕκουσα εἰς ἀπόστασιν κρότον πελέκειος τύπτοντος δένδρον. Ὁ κρότος δὲν ἦτο μεμακρυσμένος, οὐδενὶ ἔτρεξα Τὸ φῶς εἰσέδυεν εἰσέτι ἐν τῷ δάσει ὥστε ἐβλεπον ποῦ κατηυθύνομπν, καὶ ἀνεγκάριστα πραγματικῶς ὅτι κτύπημα πελέκεως εἶχε καταφερθῆ εἰς τὴν ρέαν ἐνὸς χαμαιρόπος. Ὁ κρότος οὗτος καὶ ἡ βαθεῖα ἐντομὴ τοῦ δένδρου, μὲ ἐπειταν ὅτι νέγρος τις ὑπῆρχε πλησίον μου, καὶ ὅτι πιθανῶς ἔφυγεν εἰς τὴν προσέγγισίν μου.

Μὴ ἔχωντι νὰ φοβηθῶ ἐζήτησα ν' ἀνακαλύψω πρὸς ποῖον μέρος εἶχε φύγει ὁ μαῦρος, ὅτε νέον κτύπημα πελέκεως εἰς πολὺ πλησιεστέραν ἀπόστασιν ὅμως μὲ ἐζήτησε τῆς ἀμηχανίας μου. Τὴν φορὰν ταύτην ἐπροχώρησα μετὰ πλειοτέρως προφυλάξεως. Εὔρον τὸ μέρος, τὸ ἔγνος τοῦ πελέκεως, ἀλλ' ὁ τὸ κτύπημα ἐπιφέρεις εἶχε γίνει ἀφαντος.

"Τὸν ἀρχ παγίς ὅπως μὲ προσελκύσουν; Δὲν ἀμφιβολίου περὶ τούτου πρὸ πάντων ὅταν ἕκουσα τὸ αὐτὸν κτύπημα ἐπαναλαμβανόμενον εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν καὶ εἰς ἄλλην διεύθυνσιν. Ἡποίμασα οὖν τὸ πυροβόλον μου καὶ ἔννοων ὅτι ἔθελεν εἰσθαι ἀφροσύνη τοῦ νὰ ἐξακολουθήσω μόνος μου τοιχύτην ἀνίγνευσιν, ἐζήτησα νὰ ἐπιστρέψω πλὴν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τοῦ λοιποῦ τόσῳ εὔκολον, διότι οἱ μαῦροι εἶχον μεθ' ἔσυτῶν πυροβόλα, ἡ πρώτη δὲ σφαῖρα ἤδην κατέστη καλλιστα νὰ μένει φθάση ὅπισθεν. Ὁ πισθοδρόμος αὖθις βραχέως ἀκολουθῶν τὴν αὐτὴν ὅδὸν διέτη ἡλιθον, πλὴν αἴσηντοι οἱ πόδες μου περιπλέχησαν εἰς τινὰ φυτὰ, ἀπώλεσα τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐπεσα ὑπτιος. Πα-

ραχογήμα, ως τὸν ἔκκειτον δένδρον περιεκλειεν ἔνα ἄνθρωπον, εἰδόν ἐμαυτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ εἴκοσι περίπου μαύρων γυμνὰς ἔχόντων τὰς μαγγάρας.

“Εμεῖλον ν' ἀπωλεσθῶ, δῆτα φωνὴ τις ἀνέκραξε:

“Σταθῆτε! εἶναι ὁ αὐθέντης! εἶναι ὁ Κ. Σαμψών! • Καὶ εἰδόν ἀρχαῖον τινὰ δοῦλον τῆς οἰκίας μου τιθέμενον μεταξὺ ἡμού καὶ τῶν δολοφόνων. Δὲν ἦτο δικαὶος ὁ μόνος τῆς ὀμάδος δύτις μὲν ἐγγέρισεν εὔρον πολλούς προστάτας οἵτινες εἶχον ὑπάρξει δοῦλος τοῦ πατρός μου.

Τῶν μὲν ζένων θελόντων νὰ μὲ σχάξωσι, τῶν δὲ ιδικῶν μου ἐναντίους μένενταν, ἥττις τις ἐμεῖλος νὰ συμβῇ, δῆτα φωνὴ τις ἀπρότεινες νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπόρρησιν τοῦ ἀρχηγοῦ. “Η γνώμη αὕτη ἐγένετο παραδεκτὴ ὡς μέσον συνδικαλλαγῆς μὲ σύνηγειραν, καὶ μὲ διέταξαν νὰ περιπατήσω. ‘Ἐπειδὴ ἐναντιούμενοι εἰς τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι μαζὶ δοῦλοι: μὲ ἐλαύνον εἰς τοὺς βραχίονάς των καὶ μὲ ἀπῆξαν. Λαφέθην ἐλευθέρως εἰς αὐτοὺς διότι ἐγνώριζον δῆτα τοῦτο ἦν τὸ μόνον μέσον δικαὶος ποσφύγω τὴν λυσσώδην μανίαν τῶν συντρόφων τῶν. Τοὺς ἡκολούθησα ὅθεν προθύμως, ἐφ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα περιπατήσαμεν τοιουτοτρόπως χωρὶς νὰ γνωρίζω αὖτε ποῦ κατηύθυνόμενοι οὗτε ποῦ εὑρισκόμεθα.

“Η ἡμέρα εἶχε φωνὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ τὸ δάσος ἦν τόσῳ πυκνῷ ὡς τὰς δὲν εἶχον δυνηθῆ ἀκόμη νὰ ἴσω τὸν πόλιον. Λίψης ἀφίχθημεν εἰς ἀδενόδρόν τι μέρος ἐνθα διπάρχον ἐπακτόν περίπου καλύπτω.

Καὶ τοι κεκρυπτότα, μὲ ὠδηγησαν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ εἰς οὐ τίνος τὸ πρόσωπον τὸ διὸ μέλικος χρόματος ἀνεπιτιθείως βεβαμένον, ἀνεγγέρισε δῆτα λευκός.

“Τί ζετεῖς εἰς τὸ δάσος; μοὶ εἶπε περιπατῶς.

Θέλων ἐφ' οἰκοδόποτε θυσίᾳ νὰ ἐμβικτεύσω εἰς τὸ μαστίριον, ἀπήντητα τολμηρῶς:

“Ἐπερίμενα μίκη γυναῖκα.”

“Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἑταστικὸν βλέμμα καὶ εἶχολούμησε:

“Σὺ μολυταῦτα δὲν εἰσαὶ ἀξιωματικός, εἶται ὁ κύριος Σαμψών.”

“Ναὶ! ναὶ! ἀνέκραξεν οἱ μαύροι μου, εἶναι ὁ Κ. Σαμψών! •

“Ο ἀρχηγὸς ἐφάνη ἐκπληκτούμενος, εἶτα μοὶ εἶπεν:

“Ἐπερίμενες τὴν Μαρένναν;

“Λύτρην τὴν ἰδίαν, τῷ ἀπέντητα.”

Ο κεχρεωματισμένος λευκὸς στραφεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους μαύρους τοὺς εἶπεν:

“Η Μαρέννα μᾶς τὸν στέλλει” εἰξέβρετε δικτί.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι ἄλλο ἐλαύνε πυροβόλον πλησίον τοι κείμενον καὶ τὸ ἐγέμισεν ἄλλο οἱ πιστοί μου ἐτέθηταν πάλιν μεταξὺ ἐμού καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ των ὃτε δὲ ἵκετεμούτες δὲ δὲ πειλοῦντες, κατέρριψαν νὰ ἀναβάλ-

λουν τὴν περὶ ἐμοῦ ἀπόφρασιν μέγρι τῆς ἐλεύσεως ὀλοκλήρου τῆς συμμορίας.

“Π ημέρα αὕτη, ὑπῆρξεν, ως ἐννοεῖτε, ἡμέρα ἀγωνίας δι' ἐμέ. Μὲ εἶχον δέσαι ἐφ' ἐνός πατσάλου, δύο δὲ μαύροι μὲ σφρούρουν ἐναλλάξ. Τέλος ἦλθε καὶ ἡ σειρά δύο ἐκ τῶν ἀρχαίων μου δούλων νὰ μὲ ὄρουρήσωσι τότε ἐκεῖνος δῆτας μὲ εἶχε ὑπερχροπισθῆ περιστάτερον μοὶ εἶπεν:

“Αὐθέντα, κλείσον τοὺς ὄφθαλμούς σου καὶ προσποιήθητας δῆτα κοιμᾶσαι ἐκφέ σοι δικιλό.”

“Ἐξέτελεσα δῆτα μοὶ εἶπε, καὶ τότε δὲ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐμπροσθέν μου· ὄστακις δὲ διέβαινε παρὰ τὸν πάσσαλόν μου μοὶ τύμπαι γαμπλῆ τῇ φωνῇ:

“Αὐθέντα, μοὶ εἶπε πρῶτον, θέλομεν σὲ σάτει ἀλλὰ μὴν εἰπῆς ποῖον περιέχενες εἰς τὴν συνέντευξιν.”

Διέβαινε δὲ πάλιν καὶ ἐπανελάμβανεν:

“Εἶμεθα πολὺ δυστυχεῖς.”

“Αὐθέντα, θέλομεν ὅλοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν κατοίκιαν.”

“Θέλεις μᾶς δεχθῆ βεβαίως.”

“Θὰ εἰπῆς εἰς τοὺς ἄλλους αὐθέντας νὰ ὕστε ἐπιεικεῖς.”

“Ανοίξου τοὺς ὄφθαλμούς σου καὶ εἴπε ναὶ.”

“Τπίκουσα” καθ' ὅλον δὲ τὸ διάτημα ἡμίσεις ὥρας ἐδέχθητην τοιουτοτρόπως μαρίκες συμβουλής καὶ ἄλλα δείγματα μετανοίας καὶ ὑποταγῆς.

Τέλος ἡ ἐπέρα τῆλε, χάρις δὲ εἰς τὴν νεότητά μου καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν νέγρων μου οἵτινες εἶχον προελκύσει πλείστους ἐκ τῶν συντρόφων τῶν εἰς τὸ κένυκ τῶν, ἡ λύτρωσίς μου ἀπερχόσθη, μοὶ ἀνήγειλαν δὲ δῆτα ἡθελοῦ ἀφεληθῆ τῆς νυκτὸς ὅπως μὲ ὀδηγήσωσιν ἐκτὸς τοῦ δάσους.

Λαφύθείσες δῆτα τῆς νυκτὸς ἡρχίσαμεν ἐκ νέου ἐπίπονον πορείαν εἰς τὸ τέλος τῆς ὄποιας μοὶ ἔδεισαν τοὺς ὄφθαλμούς.

Ηννόκτα δῆτα ἐγκατελείπομεν τὰ δάση, καὶ μολονότι σφρούρην ὑπὸ τεσσάρων εὐρώστων μαύρων, ἡσθνόμην δῆτα διέβαινον σκολιὰν καὶ λίαν δυσγερῆ ὄδόν.

Ἐντός ὅλίου οἱ θειώδεις ἀτμοὶ μὲ ἐπληροφόρουσαν περὶ τοῦ μέρους ἐν φερετούμην δῆτα δὲ μοὶ ἀφήρεσαν τὸ ἐπίτην ὄφθαλμον μου κάλυψαν ἡμέν τε τὴν θέσιν ἐκείνην ἐν ἡ πρὸ τοῦτον στιγμῶν καὶ οἱ τρεῖς ἐκεύθισαμεν.

Η νῦξ δῆτο ζοφερά, καὶ τοσας εἶμαι ὁ μόνος ἄνθρωπος δῆτις εὐρέντη ἐν τοιαύτῃ ἔρᾳ πλησίον τῶν χανόντων ἐκείνων ἀδύτεων, τῶν περικυκλωμένων ὑπὸ ἄνθρωπων οἵτινες δήτες μόνου κινήματος ἀδύναντο νὰ μὲ κατακρυμνίσωσιν εἰς τὰ ἀχανῆ ἐκείνα βάραθρα.

Αμφίβαλλον πρὸς στιγμὴν περὶ τῆς προθέσιμης αὐτῶν, ἀλλ' ὅταν ὁ ἀρχηγὸς μὲ διέταξε νὰ ὀρκισθῶ ἐπὶ τοῦ καταχθονίου δαιμονοῦ τοῦ ἡρακιτίου δῆτα δὲν θέλω προσθεῖσαι τὴν δικαιονὴν τῶν μαύρων, ήννόττα δῆτα τοιουτοτρόπως

ήθελησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν δρκὸν πρόσχυμα τρομερόν· πλὴν, τὸ ὄμολογῷ ἀνερυθριάστως, ὅταν ἔξεταινα τὴν γείρα ἐπὶ τῆς ἀδύσου εξορκίζων τὸν Σατανᾶ, εἶδός τι προληπτικοῦ τρόμου μὲ κατέλαβε καὶ ἐφοβήθη μὴ ἵδιο ἀναποδῶσας τὰς ωλγας, ή μὴ σκούστω βροντώδη τινὰ φωνὴν ἀντιχούσαν. "Αυτὸς δῆμος ἐπρόφερε τὸν ἀπαιτηθέντα δρκὸν οἱ γιαῦροι ἔγειναν ἀδραντοὶ φέτας ἐγὼ δὲ ἔγεινα μόνος ἐπὶ τὸν βράχον.

"Η ἡμέρα δὲν ἤργασε νὰ προβάλλῃ, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτον ἡ πρώτη φορά καθ' ἓν ἐπεσκεπτόμην τὴν Σουφριέραν, εἴρον ἔνευ κόπου τὴν εἰς Γουαδελούπαν ἀγουσαν ὁδὸν καὶ κατέβην εἰς τὴν πόλιν ἔνθα εἶχε διαδοθῆ ἡ ὥρην ὅτι ἔγεινα ἀφαντος.

Μὲ ἡρώτησαν τί μοὶ συνέβη, ἐγὼ δῆμος ἀπεποιήθην τοῦ ν' ἀπαντήσω προφρεῖόμενος ὅτι εἶχον ἀπωλέσει τὸν ὁδὸν.

"Πτοιμαζόμην νὰ ἀπανακάμψω ἐν Καπεστέρρῃ ὅπως ἀποσπάσω τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν Μαριάνναν, ἄλλα τὸν ἀπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἓν εἶχον γίνει ἀδραντοὶ ή Μαριάννα εἶχεν εὐρεθῆ νεκρά ἐπὶ τῆς κλίνης της.

— "Ωστε, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος μετ' ἀξιοπαρατηρήσου σπουδῆς, δὲν ἠδυνάθητε ποτὲ νὰ γνωρίσητε τὸ μυστήριον τῆς δολοφονίας τῶν δύο ἀξιωματικῶν;

— Λανθάνεσθε, ἀπήντητε σοβαρᾶς ὁ Κ. Σκυψών πρὸς τὸν Ἐδουάρδον, τὸ ἐγνώρισα.

— Καὶ ὅποιον εἴναι; ἡρώτησε ζωγρῶς ὁ Κλεμαντόν.

— Δὲν εἴναι πρᾶγμα ὅπερ ὀδύναται τις νὰ διηγηθῇ ἐνόπιον ἡγοιῶν, ἀπήντητεν φαίνετερον ὁ Κ. Σκυψών ἴδων αἱ κυρῖαι ἔρχονται πρὶς ἡμέρας. Μόνον μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ δρός δὲν οἱ μαῖροι ἀδέταντο πρὶς λέπρωσίν μου ἦτον, ἀλλὰ νὰ τοῖς χαρίσω τὴν ἀλευθερίαν των, ἀλλὰ νὰ τοῖς ἀπικυρώσω τὴν δουλείαν των.

Θ'.

ΑΦΡΟΣΥΝΗ.

Πραγματικῶς, ἡ κύρια Δὲ Καρπάς καὶ ἡ Κλάρα ἀνερρήγησαν τὸν γήλοφον ὃν κατέβαιναν οἱ τρεῖς ἀνδρες.

Ἐν τούτοις, εἰς τὰ κατεσπεισμένα αὐτῶν βήματα, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὸ περίτρομαν ἔθισ τῶν καὶ εἰς τὰς ἀπανειλημμένας γειρονομίας τῆς Κλάρας, ὁ Κ. Σκυψών καὶ οἱ δύο νέοι ἡγιόησαν ὅτι ἀκτακτόντες συνέβαινεν καὶ ἐσπευσαν νὰ φύσωσι πλησίου τῶν κυριῶν τῶν ὄποιών ὅμως ἡ παρουσία κατηγύνεται μεγάλως τὴν ἀντισυγέναν των. "Άλλος ἀντὶ νὰ τοὺς περιμένουν, ἡ Κλάρα τοῖς φωνάζει νὰ τρέξωσιν, καὶ ἐπιστρέφει ἡ ίδια πρὸς ἀντίθετον μέρος πρὸς τὴν ραφύλακας τοὺς ἀπεμάκρινον ἡπίως διὰ τὸν τύπον.

"Ο Κλεμαντόν μᾶλλον εὐκόντως τὸν δύο συντρόφων τους, εθάνει πρῶτος καὶ βλέπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἀνθρώπων ώχρον καὶ καταβεβλημένον, καθήμενον ἐπὶ μακροῦ τινὸς ὑψώματος καὶ ὑποβασταζόμενον ὑφ' ἐνὸς χωροφύλακος ἐνῷ δύο ἄλλοις ζιφήρεσι καὶ ὑπακούοντες εἰς τὰς διεταγὰς ἀνθρώπου ἀπαίσιον ἔχοντας τὴν φυσιογνωμίαν ἵσταμενον ὅπισθεν αὐτῶν, ἀνεγκάτιζον ὅμαδά τινα νέγρων οἵτινες ἔζητον νὰ ἀποσπάσωσι τὸν δυστυχῆ ἐκείνον ἀπὸ τὰς γείρας των. Μυρίαι φωναὶ καὶ ὄλολυσμοὶ συνεχέοντο, οἱ μαῖροι ἐστενοχώρουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς χωροφύλακας καὶ εἶχον ἡδη συμπαρασύρει ἐναὶ ἐξ αὐτῶν μεταξύ των καὶ τὸν συσφίγξει τοινυτορόπως ὅπει οἱ ἀγῶνες του διώρας ἀπαλλαγῆ ἀκθίσταντο ἀνίσχυροι.

"Ο Κλεμαντόν βλέπων ὅτι διὰ τοῦ στρατηγῆματος τούτου οἱ μαῖροι θάξαντες ἐκείνον δὲν ἡ δημοσία ἀργὴ ἐλαχεῖν ὑπὸ τὴν προστασίαν της, καὶ ὑποθέτων ὅτι πρόκειται περὶ αἰμοδόρου τινός ἐκδικήσεως θάξαντες οἱ μαῖροι ζητοῦν νὰ ἀκτελέσουν ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἐκείνου λευκοῦ, φίππεται ὡς παράφρων ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, δίχως νὰ ἔλη ὅτι τινὲς νέοι κρεολοὶ οἵτινες εἶχον μετὰ τῆς καρίας Καρπάς καὶ τῆς Κλάρας διετέλουν ἀπλοὶ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης.

"Εάν ὁ Κλεμαντόν εἶχε κανένα πλησίον του εἰς δύναμιν θῆται νὰ εἴπῃ τὴν ἰδέαν του, θήθει βεβαίως ἀνακριζεῖ:

— Ηραπτέρησον, ίδου οἱ μαῖροι οἵτοι οὓς λέγετε τόσῳ εὔτυχεῖς ὥστε ἀγαπῶσι τὴν δαυλείαν των· ἡγανακτισμένοι ἕστις ὑπὸ μαρίων φωτότητων καταδιώκουσι κανένας ἐκ τῶν ἀπηνῶν ἐκείνων κυρίων οἵτινες καθίστανται δήμιοι πρὸς αὐτούς· ναὶ, ίδε πῶς ὁ ἀνανδρος τρέμει ἡδη καὶ ὠχριᾷ.

"Τὸ τῆς ἡδείας ταύτης ὄρματον ὁ Ἐργέστης ῥίπτεται ἐν μέσῳ τοῦ συμπεπικυνωμένου πλήθους, καὶ νομίζων ὅτι ἡρωῖις τῷ δύντι θάξαντεν ἀν ἔσωσεν ἐνοχον, ἀπομακρύνει τοὺς μαῖρους, φύγει μέγρι τοῦ μεταξύ τοῦ πλήθους παριπλεγμένος χωροφύλακος καὶ μετ' αὐτοῦ προγειωτεί πρὸς τὸ ἀσυνομικὸν σῆμα, ἐν μέσῳ τοῦ ὄποιού ὑπάρχει ὁ δυτικὸς καταδιωκόμενος πλέον ώχρος καὶ κεκυριώτερος πρότερον. Καθ' ἓν στιγμὴν ἔφθασεν ὁ Κλεμαντόν, ὁ κύριος διστις διφέρει τοὺς χωροφύλακας καίτοι πολιτικὴν φέρων ἐνδυμασίκην, τῷ εἴπει μετὰ περιποιητικοῦ ὑφους:

— Σᾶς εὐγαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν συνδρομήν σας· εἰσθε βεβαίως φίλος τοῦ Κ. Α***· πείσατε τον δύνει νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ πρὸς συμφέρον του· αἱ πραταράθεισι καὶ ἡ ἀφοσίωσι τῶν δούλων του δὲν θέλουσι τὸν σώσει, φοβούμενοι δὲ μήπως συμβούν σαυταρώτεροι πράγματα.

— Ήει τίνος λοιπὸν πρόκειται; ἡρότησεν ὁ Ἐργέστης ῥίπτων ἐπαστικὸν βλέμμα γύρω του, καὶ βλέπων ὅτι οἱ μαῖροι μᾶλλον παρεκάλουν ἡ ἡπείλουν, καὶ ὅτι οἱ χωροφύλακας τοὺς ἀπεμάκρινον ἡπίως διὰ τὸν τύπον.

Πιθανῶς, οἱ τούς χωροφύλακας ὁδηγῶν κύριοις προύτ-

θετο νὰ ἐκθέσῃ τῷ Ἐργέστῃ τὰ διατρέχοντα, ὅτε εἶδεν ἔρχομένους μακρόθεν καὶ ἀλλοὺς μαύρους οἵτινες ἔτρεχον ἀπνευστές, κρυψάζοντες καὶ σκυψοῦντες τὰς χεῖρας.

— Προσέξατε, εἶπεν ὁ ἀηδιότος ὑπάλληλος πρὸς τοὺς χωροφύλακας, οἱ ἔρχομενοι δὲν μοι φαίνεται νὰ ἔχουν τόσῳ καλάς προθέσεις.

Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὸν αἰχμάλωτον,

— Περιπατήτε, κύριε, τῷ εἶπεν, εἰδ' ἄλλως. . .

‘Ο ἀνὴρ τίγέρθη ἄλλ' εἶτε ἐκ προθέσεως, εἶτε ἐνεκκ ἐλείφεως δυνάμεων ἐπανέπεσεν κατὰ γῆς.

— Πλὴν, τί ἔπραξεν ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος; ήρώτησεν ὁ Κλεμανσῶ.

— Δὲν ἐννοεῖτε, ἀπήντησεν ὁ κλητὴρ μετ' ἀνυπομονησίας, ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος χρεωστεῖ καὶ ἔχει διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβω· πρὸ μιᾶς ὅμως ὥρας παλαιώ καθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐργοστασίου οἵτινες ζητοῦν νὰ μοι τὸν ἀποσπάσουν. ‘Ο Κλεμανσῶ ἡρυθρίσεις μέχρι κόρτης ὀφθαλμοῦ. Εἶχε λοιπὸν συνενοθῆ μεθ' ἐνὸς κλητῆρος καὶ τριῶν χωροφύλακων ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν κράτησιν ἐνὸς ὀφειλέτου. Διότι ἀνευ τῆς παρεμβάσεως του, η βραδεῖς συνάθυσις τῶν δούλων οἵτινες ἐπλησίαζον ἀνεπαισθίτως τὸν αἰχμάλωτον, οἵτις βεβαίως διεσκορπίσει τὸ μικρὸν σῶμα τῶν χωροφύλακων καὶ διευκολύνει τὴν δραπέτευσιν τοῦ κρατουμένου. ‘Αλλ' οὐδη̄ χάρις εἰς τὸν Κλεμανσῶ η μικρὴ ἀστυνομικὴ σπεῖρα εἶχε συγχεντρωθῆ ἐκ νέου, οἱ δὲ δοῦλοι ἐφείνοντο ἐγκαταλείποντες τὸ σχέδιον αὐτῶν. ‘Ο Ἐργέστης κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἵτις κτυπήσει κατὰ λίθου τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀδημονίας, πρὸ πάντων ὅταν ἐσυλλογίζετο διὰ τὴν ἐπιζήμιον ταύτην ἀφροσύνην ἔπραξεν ἐνώπιον τοῦ Ἑδουάρδου, τῆς Κλέρας, τοῦ Κ. Σαμψών, τῆς κυρίας Δέν Καμπᾶς καὶ δέκα ἄλλων ἀτόμων.

‘Ρίψες γύρω αὐτοῦ βλέμμα εἰδεν ὅτι πάντες τὸν ἔθεσσον καὶ θογκεν ἤδη, νὰ ταράσσονται τὸ λογικόν του, ὅτε ὀλίγα βήματα μακρὰν παρετήρησε τὸν Ἰωάννην Πλονζέ αἰτοῦντα διὰ τοῦ βλέμματος τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. ‘Ο Ἐργέστης ὠδελήθη ἐκ τῆς ἀπροσδοκήσου ταύτης βούθείας καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ χωροφύλακκας ὅτις ἔκρατει τὸν αἰχμάλωτον.

‘Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Πλονζέ ἀπεδύετο εἰς τὸν ἀγῶνα, οἱ μαυροὶ οὓς εἶχον ιδεῖ μακρόθεν ἐπλησίασαν μετὰ τάχους τὸν κλητῆρα καὶ τότε ὁ Κλεμανσῶ ἡδυνάθη νὰ κρίνῃ τις ἔχοτουν οἱ δυστυχεῖς ἔκεινοι οὓς ἐνόμιζε ὄδεύοντας πρὸς τὴν ἐκδίκησιν ἐνεκκ τῆς ὠμότητος τοῦ κυρίου των. Οἱ προσελθόντες μαύροι ἔφερον μεθ' ἔχυτῶν πᾶν διτι εἶχον· οἱ μαύροι ἀποροῦσαν τὰ καλλίτερα ἐνδύματά των· ἄλλοι τὰ μικρά των κοσμήματα, τινὲς δὲ πάλιν χρήματα. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτείνε πρὸς τὸν κλητῆρα τὸ θυλάκιον του περιέχον δώδεκα διπλά (doublons) πάντες τῷ ὑπέσχοντο

τὰς ὄρνεις των, τὰς αἴγας των, τὰ ποίμνιά των, ὅπως πληρωθῆ τὸ ὄρλημα τοῦ κυρίου των. ‘Ο Κλητὴρ ἀποποιεῖται, ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τῆς φιλονεικίας ταύτης μαύραι τινὲς κατορθώσασαι νὰ παρειδύσουν μεταξὺ τοῦ πλήθους πρωχωροῦν μέχρι τοῦ αἰχμαλώτου καὶ τίθενται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς· μὴ δινάμεναι δὲ ν' ἀντιπαλαίσωσιν κατὰ τῶν χωροφύλακων ἐξαπλώνονται κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὡς εἴναι οὗτοι παραλάβουν τὸν αἰχμάλωτον ὥρειλον νὰ βαδίσωσιν ἐπὶ τῶν σωμάτων των. Οἱ χωροφύλακες τὰς σπειλοῦν διὰ τοῦ ξίφους ἄλλ' αὐτοὶ μένουσαι ἀπαθεῖς, μίχ δὲ ἐξ αὐτῶν διεκνύουσα τὸν λαιμὸν τῆς κράζει:

— Κόψατέ μοι τὸν λαιμὸν ἀν θέλετε, ἐγὼ ὅμως δὲν ἐγκαταλείπω τὸν κύριόν μου.

‘Ο κλητὴρ διστάζει, οἱ χωροφύλακες ἀμηχανοῦν, ὁ Κ. Λ*** ἐπικελθὼν εἰς ἔκυτὸν ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς δούλους του ὅτε αἴφνης ακούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Πλονζέ ἀνακράζοντος·

— Τόπον! τόπον! ίδου ὀλίγον νερὸν διὰ αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἀνθρωπὸν ὃποῦ κοντεύει νὰ λιγαθυμήσῃ.

‘Ο Ἰωάννης εἶγε τὸν πίλον του πλήρη ὄδατος· τῷ ἀφίνουν ἐλευθέρων τὴν δίσοδον, οὗτος δὲ τίθεται ἀπέναντι τοῦ Κ. Λ***.

— Ίδου, ίδου, ἀνακράζει, πῶς ἔξελιγοθυμοῦν τὸν ἀνθρωπὸν.

Καὶ διένος κινήματος ἔπειτε δόλον τὸ ὄδωρ κατὰ πρόσωπον τοῦ Κ. Λ*** ἢ μᾶλλον κατὰ πρόσωπον τοῦ κρατοῦντος αὐτὸν χωροφύλακος ὅστις ἐκπληγεῖσις, πνιγμεῖσιπά τοῦ ὄδατος ἀφίνει τὸν αἰχμάλωτον, πάραυτα δὲ οἱ μαύροι οἱ ἀνεγείρουσι διὰ μιᾶς τὸν Κ. Λ*** καὶ οὕτω ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ κατορθοῖ νὰ φύσῃ εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δάσους δῆθεν ἡ φυγὴ του ἦν ἀσφαλής. Τὸ στρατήγημα τοῦ ὑπηρέτου ἐκάλυψε τὴν ἀρροσύνην τοῦ κυρίου πλὴν ὀλίγου δεῖν νὰ κατέστῃ δλέθριον διὰ τὸν Ἰωάννην Πλονζέ. ‘Ο χωροφύλακας εἶχεν οὐδὲν λάθει αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχῆλου καὶ ἐζήτει νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ κράτησιν ὡς διευκολύναντα τὴν ἀπόδρασιν τοῦ αἰχμαλώτου· ἄλλ' ο πονηρὸς Νορμανδὸς ἐγνώριζεν διὰ δέν ητο συμφέρον ν' ἀντιστῇ διὰ τῆς βίας δύεν λαθῶν εὐῆθες καὶ περίλυπον θήσις,

— ‘Ἐγὼ πταίω, εἰλεγεν, συγχωρήσατέ με.. τί ζῶν είμαι! .. πλὴν κάποιος μὲ στοιντησε από τί πίσω... ω, αὐτό είναι βέβαιον.. δὲν ημουν στραβός!

Τοῦ Ἰωάννου προσποιηθέντος τόσῳ καλῶς, τοῦ δὲ Κλεμανσῶ, οὐ τινος ὁ κλητὴρ δὲν ὑπωπτεύετο τὰς προθέσεις, ὡς συνεργήσαντος κατὰ πρώτου ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἀρχῆς, εἰπόντος διτι ὁ ἀνθρωπὸς ἔκεινος ἡτο ὑπηρέτης του, τὸν ἀφροσαν ἐλεύθερον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντες διεσκορπίσθησαν· διτι δὲ ὁ Κλεμανσῶ καὶ ὁ Ἰωάννης συνγνώμησαν μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Κ. Σαμψών εἶπε πρὸς τὸν τελευταῖον: